

Αλλ' ἑτέρα τις σκληρότης καὶ ἀσπλαγχνία δὲν δύναται νὰ λείψῃ ἐκ τῶν αἱματηρῶν τούτων θεαμάτων: ἡ ὀδυνηροτάτη θανάτωσις τῶν εἰς τὰς ταυρομαχίας χρησιμοποιομένων ἵππων. Εἰς ἕκαστον τοιοῦτον ἀγῶνα ἀποκτείνονται τοῦλάχιστον ἐξ ἑως ὀκτὼ ταῦροι καὶ 20—30 ἵπποι θανατοῦνται ὑπὸ τῶν ταύρων. Εἶνε φρικᾶδες τὸ

Χοῦλος (Chulo) ἐρεθίζων τὸν ταῦρον διὰ τοῦ μανδύου.

θέαμα τῶν δυστυχῶν τούτων ἵππων συρόντων τὰ ἔντερα τῶν, χυνόντων ποταμούς αἱμάτων, ἀγωνιζομένων ἀπελπιστικῶς νὰ διαφύγῃσι τὴν ἐπίμονον καταδίωξιν τοῦ ἐχθροῦ καὶ τέλος ὑποκυπτόντων εἰς τὸν ὀδυνηρότατον θάνατον. Ὁ ἥρωας τοῦ ἀγῶνος μεταξὺ τῶν ζώων εἶνε καὶ μένει ὁ ταῦρος, καὶ πρὸς τοῦτον μόνον εἶνε ἐστραμμένη ἡ προσοχή καὶ τὸ ἐνδιαφέρον τῶν θεατῶν.

Ὅταν πρόκηται νὰ γίνῃ ταυρομαχία, ὁλόκληρος ἡ πόλις εὐρίσκεται εἰς διηνεκή καὶ ζωηροτάτην κίνησιν. Τὸ διὰ τὰς ταυρομαχίας ἀμφιθέατρον τῆς Μαδρίτης χωρεῖ, ὡς εἶπομεν, 20,000 θεατῶν, οὐδεμία δὲ θέσις μένει κενή. Πολλὰς ὥρας πρὸ τοῦ θεάματος ἀπειράριθμον πλῆθος πληροὶ τὰς ὁδοὺς, πεζῶν, ἐφίππων, ἐν ἀμάξαις ὄχουμένων, ἀνδρῶν γυναικῶν καὶ παιδιῶν. Ἡ θέα τοῦ ἀκαταπαύστως κινουμένου, σπεύδοντος, συνωστιζομένου καὶ συμπιεζομένου τούτου πλήθους, ὅπερ κατέχεται ὁλοκληρον ὑπὸ ἐνὸς μόνου πόδου τὴν ἡμέραν ταύτην, μένει ἀλησμόνητος εἰς τὸν ξένον θεατὴν. Ἡ ἀτομικότης ἀφανίζεται, καὶ τὸ δημόσιον ἀποτελεῖ τρόπον τινὰ μίαν μόνην προσωπικότητα, βλέπουσαν μὲ μυρίους ὀφθαλμούς, κινουμένην μὲ μυρίους πόδας, κινούσαν μυρίας χεῖρας, ἀναπνέουσαν, γελάσαν, φλυαροῦσαν καὶ κραυγάζουσαν διὰ μυρίων στομάτων. Ἡ ὠρισμένη διὰ τὴν ἐναρξιν τοῦ θεάματος ὥρα παρήλθεν ἤδη καὶ τὸ

πλῆθος ἀνυπομονεῖ, ποδοκροτεῖ, συρίττει, κραυγάζει, ὠρύεται, ἀναγκάζει τὴν μουσικὴν νὰ παύσῃ, διότι θέλει νὰ ἴδῃ αἵματα. — Ἐπὶ τέλους ἡ μουσικὴ βροντωδῶς παιανίζουσα ἀναγγέλλει τὴν ἐναρξιν τῆς πομπῆς «Cuadrilla», ἣτις ἀποτελεῖται ἐξ ὅλου τοῦ ἐν ἐνεργείᾳ προσωπικοῦ τοῦ θεάματος, ἀνδρῶν τε καὶ ἵππων, καὶ

ἣτις ἤδη βραδέως καὶ πανηγυρικῶς παρουσιάζεται κατὰ τὴν ἀνέκαθεν νενομισμένην τάξιν, διότι ὁ Ἴσπανὸς εἶνε δούλος τῆς ἐθιμοταξίας. Ὅσakis ἡ ταυρομαχία γίνεται ἐπ' εὐκαιρίᾳ ἰδιαίτερας τινὸς ἐθνικῆς ἐορτῆς, ἐπὶ τῇ γεννήσει βασιλοπαίδος, ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ νίκης τινὸς κτλ., προηγούνται τῆς πομπῆς ἐφιπποὶ κήρυκες, ἀκολουθοῦμενοι ὑπὸ ἀμάξης πολυτελῶς κεκοσμημένης, μετὰ τῶν αἵπποτῶν τῆς παλαιστρας». Ἄλλως προπορεύεται τὸ πεζικὸν σῶμα τῶν ταυρομάχων ἔχον ἐπὶ κεφαλῇς τοὺς τρεῖς Espadas εἴτε Ματαδόρους (ἐκ τοῦ matare = φονεῦν), ἐξ ὧν ὁ νεώτερος ἐν τῷ μέσῳ ὁ δὲ πρεσβύτερος δεξιᾷ. Μετὰ τούτους ἀκολουθεῖ ὁ sobresaliente (ἀντικαταστάτης τοῦ τυχόν τραυματισθομένου). Πάντες δὲ οἱ ταυρομάχοι φοροῦσι τὴν ἐκ παραδόσεως παρειλημμένην, ἀρχαίαν ἀνδαλουσιακὴν στολὴν: ἤτοι ποικιλόχρουν, στενὸν περιστήθιον φόρεμα ἐξ ἀτλα-

ζίου, βραχείας, μέχρι τῶν γονάτων καθικνουμένης καὶ στενὰς περισκελίδας, ἀμφοτέρω πλουσίως κεκοσμημένα διὰ χρυσῶν παρυφῶν, πορπῶν, χρυσοπετάλων καὶ ἀραβικῶν ποικιλμάτων, πλατείας μεταξωτᾶς ταινίας περὶ τὸν ὤμιον,

Πικαδόρος ἐμπηγνὼν τὴν λόγχην εἰς τὸν τράχηλον τοῦ ταύρου.

λευκάς δὲ ἢ ροδόχρους περικνημίδας· τὴν κεφαλὴν καλύπτει ἡ «Montera», ἰδιόρρυθμὸν τι εἶδος σκούφου ἐκ μέλανος ὑφάσματος μετὰ μελαίνων παρυφῶν. Ἐπὶ τοῦ τραχήλου κρέμαται τὸ σῆμα τῶν ταυρομάχων, τὸ «Moño», βραχὺς καὶ στερεῶς πεπλεγμένος πλόκαμος. Ζωγραφικώτατα δὲ ἀπὸ τῶν ὤμων κρέμαται ὁ πολύτιμος μανδύας ἐκ χρωματιστοῦ ἀτλαζίου ἢ ἐκ βαρείας μετάξης.

Τοὺς Ματαδόρους ἀκολουθοῦσιν οἱ Βανδεριλλιέροι καὶ οἱ Χοῦλοι, τούτοις δὲ ἔπονται οἱ Πικαδόροι, οἱ ἐφιπ-